

Ps 137 (136) /wg BT wyd. 4/

¹ Nad rzekami Babilonu –
tam myśmy siedzieli i płakali,
kiedyśmy wspominali Syjon.

² Na topolach tamtej krainy
zawiesiliśmy nasze harfy.

³ Bo tam żądali od nas
pieśni ci, którzy nas uprowadzili,
pieśni radości ci, którzy nas uciskali:
«Zaśpiewajcie nam
jakaś z pieśni syjońskich!»

⁴ Jakże możemy śpiewać
pieśń Pańską
w obcej krainie?

⁵ Jeruzalem, jeśli zapomnę o tobie,
niech uschnie moja prawica!

⁶ Niech język mi przyschnie do podniebienia,
jeśli nie będę pamiętał o tobie,
jeśli nie postawię Jeruzalem
ponad największą moją radość.

⁷ Przypomnij, Panie,
synom Edomu,
dzień Jeruzalem,
kiedy oni mówili: «Burzcie, burzcie –
aż do jej fundamentów!»

⁸ Córo Babilonu, niszczycielko,
szczęśliwy, kto ci odpłaci za zło,
jakie nam wyrządziłaś!

⁹ Szczęśliwy, kto schwyci i rozbije
o skałę twoje dzieci.

Nad rzekami Babilonu. Tymi słowami rozpoczyna się jeden z najbardziej rozpoznawalnych psalmów. Lamentacja judzkich wygnańców uprowadzonych w VI wieku przed Chr. do babilońskiej niewoli w wyniku najazdów, które doprowadziły do zniszczenia królestwa Judzkiego, jego stolicy

Jerozolimy i znajdującej się w niej świątyni Pańskiej. Na pamiątkę tych wydarzeń przez wiele lat, aż do czasu odbudowy miasta i świątyni, obchodzono dni postu i pokuty (zob. Zach 8,19). Wygnańcy płaczą wspominając Syjon. Płyną łzy boleści, tęsknoty, upokorzenia. Udrękę duszy powiększa gruboskórność ciemężycieli, którzy żądają od nich radosnych pieśni syjońskich.

Jakże możemy śpiewać pieśń Pańską w obcej krainie? Zaśpiewać pieśń Pana w ziemi niewoli oznaczało zdradę wiary ojców, która w Jerozolimie wskazywała jedynie godziwe miejsce kultu Boga. Obca ziemia uważana była za „nieczystą”. Zaśpiewać radosną pieśń w ziemi wygnania znaczyło zdradzić rodzinne miasto, Miasto Święte Jeruzalem. Dlatego psalmista uroczyście przyrzeka pamiętać zawsze o Jerozolimie i nie przedkładać osobistego szczęścia ponad los Miasta Świętego i to, co jego tytuł oznacza: wiarę i kult Boga Jahwe, Prawo i tradycję, miłość ojczyźnej ziemi i swego ludu.

Córo Babilonu, niszczycielko. Trzecią część tego psalmu (ww. 7-9) opuszczamy w modlitwie liturgicznej Kościoła, ponieważ tekst ten zawiera złorzeczenia pod adresem Babilończyków i Edomitów, którzy zdobyli i zniszczyli Jerozolimę. Pokonani i zhańbieni wołali do Boga o pomstę i błogosławili tym, przez ręce których Pan dokona „odwetu” na ich nieprzyjaciółach. W tym błaganiu wybrzmiewa starotestamentalne poczucie sprawiedliwości i moralności. Wprawdzie Chrystus wezwał swych uczniów do miłości nieprzyjaciół, ale jakże trudno wobec bestialskiego prześladowania zrezygnować z odwetu i zdobyć się na akt przebaczenia.

Panie Jezu, który płakałeś nad Jerozolimą, zapowiadając jej zniszczenie, i przebaczyłeś z Krzyża swoim oprawcom, umocnij swój Kościół pośród prześladowań. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv